

престижъ. Нейното участие даваше цена на всѣко празденство, появата ѝ на сцената предизвикваше бурни аплодисменти. Тя бѣше любимка не само на театралнитѣ люде. Обичаха я всички, всѣкѣде, винаги. Дори когато умрѣ, остана да живѣе въ душитѣ на сливенци — вдѣхновена, сладкогласна, миловидна, влюбена въ звездитѣ и слѣнцето, скѣпа. Защото презъ непосилни и тежки времена тя раздаваше меда на своето словесно гърло, опиваше се отъ пѣсень и будѣше насъ, мъртавецитѣ въ тоя свѣтъ.

На погребението ѝ, предъ което цѣлия градъ падна ничкомъ и приведе глава за последно прости, нашия ценителъ и неинъ учителъ — Мишо Тодоровъ — бѣше подготвилъ нароченъ трогателенъ маршъ. Колко тѣженъ бѣше този день!

Вѣчна слава на безсмъртния Славей на сливенци!

Кираджиевъ

Неговата звезда изгрѣ презъ една тъмна нощъ, когато надъ родната земя плющѣха народни знамена, кѣнтѣха победни пѣсни, ехтѣха орждия и пушки. И, докато прекося небосвода, звездата погасна всрѣдъ море отъ облаци и барутенъ димъ. Убиха го на война. По стениитѣ накацахъ чернокрили пеперуди — некролозитѣ на близки и роднини. Ридаеха за любимия си синъ, сродникъ и познатъ. А въ сърдцата на онѣзи, които той бѣше пленилъ съ громката си пѣсень, отзвѣнѣ последния акордъ на разбитата му арфа. Тази плачевна мелодия кѣнти и до днесъ — реквиемъ за обичания пѣвецъ, драматиченъ баритонъ, любимецъ на музитѣ.

Годинитѣ преди неговата кончина бѣха бурни, пълни съ предвоенна динамика и трагично напрежение. Помня суровитѣ зимни нощи тогава, калдарѣмитѣ на стария Сливенъ, мъждукащитѣ фенери, параклиската тишина и една дружина лудокрѣвници съ разкопчани яки. Вѣтърътъ прѣска коситѣ имъ, разнося пѣсенята, изъ която се издига гласътъ на първенеца:

.....
Духай, вѣтре, презъ долини,
презъ гори и задъ поляни,
дето либето ме чака.

.....
Ехъ, ти Боже, правий Боже,
не ти що си въ небесата...

.....
Стани, стани, юнакъ балкански.
.....

ЙОР. КИРАДЖИЕВЪ

Нощната тъма се разтваря като безначална пропастъ, поглѣща пѣсенята, фенеритѣ гаснѣятъ отъ вълнитѣ на мощната пѣсень. И въ хаоса на такава една сѣдбовна нощъ той падна пронизанъ отъ вражески куршумъ. Замлѣкна рицарската уста, пѣсенята се стопи като снѣжинка. Настана гробна тишина.